

DIUMENGE XVIII DURANT L'ANY (B)

**Homilia del P. Joan M. Mayol, rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat
5 d'agost de 2018**

Les paraules de Jesús adreçades a la gent del seu temps, avui, convertides en evangeli, s'adrecen a tothom; van dirigides al cor dels qui, creient o no, tot conservant una dimensió intransferible de la pròpia existència humana, mantenen aquella interioritat que no cessa de sorprendre's i de preguntar-se pel misteri de la vida i del món.

En l'evangeli, el creient hi troba un nodriment sòlid. La paraula de Jesús el fa viure despert, és com un pa que sempre ve de gust, sempre alimenta i sacia sempre amb ganes de tornar-hi. Qui afirma no creure, però no nega que reflexiona, que es pregunta dintre seu un munt de coses importants, és igualment invitat a posar davant per davant la seva qualitat de vida amb la qualitat de vida que ofereix el pa de vida que és la paraula de Jesús. Avui ens parla de fam i set d'autenticitat, de veritat, d'honradesa; d'això, no en té necessitat tota la societat cansada de tantes promeses vanes, embolics i fraus de tota mena? La darrera afirmació al·legòrica de Jesús en el fragment de l'evangeli d'avui, va en aquest sentit. *Jo sóc el pa de vida, el qui vingui a mi no passarà fam, el qui cregui en mi no tindrà mai set.* Ningú que s'hagi pres seriosament aquestes paraules de Jesús ha quedat defraudat. Si ho proveu de debò no dic que no en parlem un altre dia, amb més calma per compartir el que de bo pot arribar a posar en marxa dins nostre aquesta paraula de Jesús.

I els qui ens confessem creients, què ens diu Jesús amb paraules d'avui? De les frases de l'evangeli en tradueixo dinàmicament només la punxa de dues: la primera, referent al valor dels miracles pels quals busquem sovint Jesús, ens ve a dir: "Us senyalo el cel i us quedeu mirant-me el dit, em busqueu més per contractar una assegurança de vida que per trobar-ne el sentit". I pel que fa a les prioritats en la vida: "Si poséssiu el mateix afany per les coses de l'esperit que el que poseu per les coses humanes un altre ànim us sostindria."

L'evangeli ens ve a dir que a voltes perseguim de tal manera les seguretats humanes que ens encongeixen més que no pas ens ajuden a créixer, ens dificulten l'evolució de l'acceptació creativa de la vida i de la fe. L'evangeli ens proposa de passar d'espectadors de la vida de Jesús a protagonistes de la nostra vida amb Ell, perquè la Bona Nova continuï present també avui enmig de les dificultats i les oportunitats del món d'avui. No trobarem pas en els miracles dels altres la certesa de la nostra fe, l'experimentarem present, aquesta certesa, en les accions de Déu que Jesús faci a través nostre. Perquè la certesa de la fe no és seguretat sinó empenta.

Tenim el perill de perdre la son rere les seguretats humanes i atrinxerar-nos en el nostre petit confort oblidant-nos així de l'exigència del somni de canviar el món del nostre voltant, d'aportar-li de nosaltres mateixos una renovada qualitat humana i espiritual. No podem deixar sols als joves en aquesta tasca. El canvi sempre ve de la gent honrada, grans i joves, que es prenen seriosament l'ofici de viure. Com ens recorda el Papa Francesc: per canviar el món no hi ha altre remei: s'ha de ser sant! He conegut sants que no eren de missa diària i han estat sants, homes i dones sencers, d'una peça; però no n'he vist mai cap que sigui de telenovel.la diària i res més.

Per què ho dic això? Perquè la manera de viure el temps és important. El temps del cristià està com dividit en dos moments: pregar i estimar, de manera que un temps alimenti l'altre i tots dos donin qualitat evangèlica a la convivència normal de cada dia. Si poséssim el mateix afany per les coses de l'esperit que el que posem per les coses humanes un altre món tindríem, no ho creieu?

Jesús no ha vingut al món a ser contemplat com una estrella de cinema pel seus fans, ha vingut a compartir amb nosaltres el foc de la vida de Déu. No podem viure l'eucaristia com aquells àpats que s'acaben amb la migdiada i "a viure que són dos dies", el pa que rebem a la missa és per renovar el nostre esperit i la nostra manera de viure encaminada tota ella a ser, com diu l'apòstol, justa, bona i santa de veritat; justa a semblança de Jesús, bona en tant que fa créixer el bé que hi ha en nosaltres, i santa de veritat en tant que, purificant-se dels seus propis defectes, s'apropa a la semblança de Déu.

L'eucaristia és el gran do de Déu pel qual som convidats a participar del seu Esperit. El pa del cel, com el manà en el desert, és el do de Déu ofert en el camí de la vida perquè, enfortits amb el vigor d'aquest aliment, puguem arribar al terme del nostre pelegrinatge. L'eucaristia ens reconforta, ens consola, ens infon joia i esperança però no ens aliena dels problemes del món del qual en formem part, tot el contrari, ens convida a anticipar-hi aquest Regne de Déu que demanem cada dia en el Parenostre, i que hem de fer present amb les accions concretes que estan al nostre abast. La festa cristiana del diumenge ens encoratja a treballar-hi amb més encert i generositat.

Montserrat, 5 d'agost de 2018